

Próżność

Wielu z nas, jeśli nie większość, stara się pracować najlepiej jak potrafi. Dostajemy różne zadania, niejednokrotnie stawiające wysokie poprzeczki, z których wywiązujemy się o tyle, o ile się zaangażujemy. Otrzymujemy w pracy przygotowanie bardzo ważnego projektu. Nie śpimy, pracujemy do późna, dopinamy ostatnie szlify. Wreszcie nadchodzi ten dzień. Wszystko idzie bardzo dobrze. Po skończonej prezentacji wszyscy gratulują szefowi omijając nas. I pojawia się w naszym umyśle problem, bo wydaje się nam, że ogrom naszej pracy został niezauważony. I później przy każdej okazji, niby przypadkiem, przypominamy, że to my byliśmy autorami. Wiadomo, że sprawiedliwość domaga się, abyśmy byli zauważeni i docenieni. Z drugiej strony jeśli wykonujemy swoje obowiązki, to dlaczego mielibyśmy domagać się nagród? Może wydawać się to kontrowersyjne, ale jeśli się nad tym zastanowić, to za wykonanie obowiązków i tak dostajemy wynagrodzenie.

Po skończonej prezentacji wszyscy gratulują szefowi omijając nas. I pojawia się w naszym umyśle problem, bo wydaje się nam, że ogrom naszej pracy został niezauważony. I później przy każdej okazji, niby przypadkiem, przypominamy, że to my byliśmy autorami. Wiadomo, że sprawiedliwość domaga się, abyśmy byli zauważeni i docenieni. Z drugiej strony jeśli wykonujemy swoje obowiązki, to dlaczego mielibyśmy domagać się nagród? Może wydawać się to kontrowersyjne, ale jeśli się nad tym zastanowić, to za wykonanie obowiązków i tak dostajemy wynagrodzenie.

Młodzieniec z dzisiejszej Ewangelii wykazuje się niejako próżnością. Pada na kolana przed Jezusem i zaczyna się chwalić swoimi duchowymi osiągnięciami: *Wszystkiego tego przestrzegam!* Być może oczekiwał pochwały, poklepania po plecach, zapewnienia, że to wystarczy, że jest na prostej drodze do zbawienia. Z całą pewnością słowa Jezusa nie były tym, czego się spodziewał. Boski Zbawiciel podniósł poprzeczkę. I chyba właśnie to zniechęciło tego młodzieńca. Żał mu było tego wszystkiego co osiągnął i odchodzi zasmucony. Może ze strachu, może ze zniechęcenia. Zdziałała w nim próżność.

W naszym życiu duchowym grzech próżności niejednokrotnie

zbiera straszne żniwo, bo nie umiemy sobie poradzić z własnym ego. Niejednokrotnie chcielibyśmy, aby ludzie widzieli w nas tych bardziej zaangażowanych w życie duchowe, aby nas postrzegali jako głęboko zjednoczonych z Bogiem, a kiedy tak się nie dzieje, pojawia się frustracja. Przemawia przez nas pycha. Ile razy wystawiamy na pokaz, niby przypadkiem, swoją pobożność, żeby ludzie widzieli nasze życie duchowe.

Pokora staje się chyba dla nas największym sprzymierzeńcem w drodze do nieba. Bo to nie człowiek ma nas zauważać ale Bóg. To nie od człowieka powinniśmy oczekiwać pochwały, ale od Boga. To nie drugi człowiek wszak jest poręką naszego zbawienia, ale Bóg.

Nie musimy oczekiwać poklepania po ramieniu przez Jezusa. Stawajmy w pokorze przed sobą samym i powtarzajmy: *Słudzy nieużyteczni jesteśmy, wykonaliśmy wszystko, co mieliśmy wykonać.* **[wikary]**